

Legionærer på marsj i Oslos gater.

(Foto Fritt Folk)

De som drog ut med Viken bataljon

*Et folk som sender slike menn
er et folk som har rett til liv.*

Det er tidlig kveld. Klokken er ikke mere enn vel 9. Men det er allerede mørkt. De lyse kvelder har vi ikke her.

Vi kommer gående over jordene mot leiren. Etter tjenestetid har vi vært en tur inne i landsbyen. Jordene strekker sig flate rundt oss på alle kanter. En og annen treklynge tegner sig mørkt mot bunnen, poplene ranker sig mot aftenhimmelen. Kornstakene står i tette rekker og duver svakt i vinden. Langt borte står noen spissgavlede hus, vi hører den fjerne snadringen av ender, et stund reir lyser hvitt på taket.

Vakten roper oss an, og vi passerer inn i leiren. Ut fra markententeriet strømmes snakk og musikk, latter og sang, — en og annen lysstripe trenger ut gjennom blindingsgardinet. Vi går inn for å få oss et glass øl og en røik.

Lokalet er overfylt, tett av røik. Rundt bordene sitter de så mange som det på noen måte er plass til, prater og røiker, ler og synger. Lyse lugger, norske fjes og hjemlig prek. Fra radioen buldrer marsjmusikk, men den blir næsten overdøvet av larmen i lokalet. Så klinger plutselig signalet fra høytaleren: «Sondermeldung». All snakk stanser op et øieblikk, vi tenker på kameratene som allerede idag kjemper med der i øst, — snart marsjerer også vi med i rekkene, som det germanske korstogs menn.

Vi får oss vårt krus med øl, tynt er det, men smaker gjør det likevel. Og vi slår oss ned ved et bord. Jeg blir sittende og se litt rundt på de menn som idag står fylket i Viken Bataljon.

Like ved mig sitter det en kar med brunbarket fjes, alvorlig, — bare av og til lyser han op i et smil. Han var det som en vinternatt for etpar år siden der ute på Nordsjøen under en storm sprang uti med en line om livet, kjempet sig gjennom brottet, — og reddet kameratenes liv. Idag setter han igjen alt inn for å redde liv, — Nordens evige liv. Et stykke borte har vi ham som for tredje gang

har meldt sig til kamp mot den samme fiende, han marsjerte mot den på Spanias hete sletter, kjempet mot den i Finnlands snedekte skoger, og går idag med for å slåss mot den samme fiende etsteds på vårt folks østfront. Rett overfor ruver en kraftig skikkelse. Det er Norges Idrettsfører, som menig går han her med for å øve sin idrett. Side om side med ham sitter en lyslugget kar, bataljonens yngste, en syttenåring som er med å gjenreise vårt forsvar. Jeg tenker på dem som sitter igjen, våbenføre menn, — en slik syttenåring er mere verd for Norges fremtid enn et snes tvisynte nølere.

3. tropp i 1. kompani
ledet av Per Wang.

Trommeslager
Sven Erik Rolf.
(Sønn av Ernst Rolf
og datter av
general Strickstad.)

Slik sitter de tett i tett bortover, kraftige karer de fleste, viljesterke karer alle. Tyveåringer og tredveåringer, — en og annen sprek femtiåring er ungdom blandt ungdom. Menn fra Norge, et folk på Austerveg. Menn fra Østlandets brede bygder, stø og rolige, kjappe vestlendinger, prekende og syngende nordlendinger, gutter fra Sørlandets hvite småbyer. Et tverrsnitt av det norske folk, — bønder og arbeidere, sjøfolk og studenter, embedsmenn og funksjonærer. Det er det norske folks representanter i kampen mot den evige fiende i øst. Hit er de kommet fra alle landets kanter, fra alle lag, her skal de sveises sammen til en fast fylking gjennomglødet av én tro: troen på vårt folk, og av én vilje: viljen til seier.

Jeg blir grepet av alt dette, av hele denne stemning som strømmes ut fra menn som har en sak å kjempe for, en sak som de setter alt inn for. Og jeg vet at et folk som sender slike menn, det er ikke et døende folk, det er et folk som har rett til liv. Rett til liv fordi det selv med våben i hånd går inn for å verge sin fremtid.

Slik er de menn som idag marsjerer i Viken Bataljon: et utsnitt av det norske folk selv, av det beste i vårt folk: selvheldelsesviljen og dådstrangen. De fleste er karer som vet hvad det vil si å være soldater, som engang før har satt livet inn. Det er menn som fullt ut skal fylle vårt folks plass i fronten, som skal bære vårt flagg videre.

Det er blitt sent allerede. Vi reiser oss og går. Ute er det stille, bare skrittene fra vakten bryter. Mørkt er det, temmelig kaldt er det også. Det skal bli bra å komme tilkøis, — tjenesten tar tidlig fatt imorgen.